

РЕШЕНИЕ

№ 593

гр. Дупница, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДУПНИЦА, V-ТИ СЪСТАВ ГО, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослав Р. Саневски

при участието на секретаря Росица К. Ганева
като разгледа докладваното от Мирослав Р. Саневски Гражданско дело № 20231510100786 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Ищецът ТД на НАП - София, гр. София, ул. „Триадица“ № 2, ет. 6, е предявил **срещу М. С. Й.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, **и И. С. П.**, ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, иск с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 2, т. 4 от ДОПК.

Ищецът твърди, че ответницата М. С. Й. има неуредени публични задължения в размер на 54 667.22 лв., от които: 26 702.22 лв.-главница и 27 965.00-лихва към 04.05.2023г. Сочи, че непогасените и към момента задължения са установени с:

-Декларации по ЗДДФЛ за периода от м. 12.2012г. до м. 03.2014г.;

-Декларация образец № 1 за м.01.2019г.;

-Декларация образец № 6 за периода от м.11.2012г. до м.12.2018г.;

-Наказателно постановление № 10-0000023/02.04.2014г., издадено от Главна инспекция по труда, подробно описани по вид, номер, дата, размер на задължението и краен срок за плащане в приложената като доказателство към исковата молба Справка за общите задължения на задълженото лице към 04.05.2023г.

Въпреки наличието на непогасени публични задължения, на 11.05.2018г. М. С. Й. отчуждава свой недвижим имот, като продава на ответницата И. С. П. следния свой недвижим имот: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68789.19.393.2.19, с площ 66.76 кв. м., находящ се в гр. ***, находящ се в сграда № 2, разположен в поземлен имот с идентификатор 68789.19.393, с предназначение: жилище, съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 68789.19.393.2.18, 68789.19.393.2.20, под обекта:

68789.19.393.2.12, над обекта: 68789.19.393.2.26, ведно с прилежащите му части: избено помещение с площ 4.29 кв. м.

С отчуждаването на имуществото си ответницата М. С. Й. лишава кредиторите от възможността да се удовлетворят от неговата реализация. Извършената сделка е довела до ощетяване на държавния бюджет, което обосновава и правния интерес, който има приходната администрация от предявяване на настоящия иск. Към момента задълженото лице не разполага със свободни от тежести материални активи, които да обезпечат установените и изискуеми задължения.

С оглед изложеното, ищецът иска от съда да постанови решение, с което да бъде обявена за недействителна, на основание чл. 216, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ДОПК сделката, обективирана в Нотариален акт № 119, том 7, вх. № 1774/11.05.2018г. при СВ при РС-Дупница, с която ответницата М. С. Й. е продала на ответницата И. С. П. собствения си гореописан недвижим имот.

В случай, че бъдат отхвърлени предявените иски на основание чл. 216, ал. 1 от ДОПК, в условията на евентуалност, ищецът иска съда да разгледа иск на основание чл. 216, ал. 3 ДОПК, във връзка с чл. 135 от ЗЗД, съгласно която разпоредба кредиторът, в лицето на НАП, може да иска да бъдат обявени за недействителни спрямо него действия, с които длъжникът го уврежда. Налице е увреждащо кредитора действие-продажба на недвижим имот, при която длъжниците отчуждават свой имот, знаейки, че имат задължения към свои кредитори-в случая Държавен фонд „Земеделие“ и НАП.

В срока за отговор на исковата молба са постъпили отговори от ответниците, които считат предявения иск за неоснователен, тъй като са налице правопогасяващи факти, водещи до невъзможността кредиторът да претендира защита на вземането си по съдебен ред, а именно изтичането на погасителна давност. Правят изрично възражение, че вземанията, въз основа на които се предявява отменителния иск, са погасени по давност преди предявяването му. **Ответницата И. С. П. твърди,** също така, че в качеството си на купувач на недвижимия имот, не е знаела, нито при изповядване на сделката, нито впоследствие, че ответницата Й. е имала публични задължения. Излага пространни съображения относно състоянието на закупения недвижим имот и извършените от нея подобрения в същия.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Видно от приетия като доказателство по делото Нотариален акт № 190, том I, рег. № 1542, дело № 173/11.05.2018г. по описа на нотариус С.С., с район на д-вие ДРС, ответницата М. С. Й. е продала на ответницата И. С. П. следния свой недвижим имот: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68789.19.393.2.19, с площ 66.76 кв. м., находящ се в гр. ***, находящ се в сграда № 2, разположен в поземлен имот с идентификатор 68789.19.393, с предназначение: жилище, съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 68789.19.393.2.18, 68789.19.393.2.20, под обекта: 68789.19.393.2.12, над обекта:

68789.19.393.2.26, ведно с прилежащите му части: избено помещение с площ 4.29 кв. м.

Видно от Справка за общите задължения към 04.05.2023г., публичните задължения на ответницата М. С. Й. са общо в размер на 54 667.22 лв., от които: 26 702.22 лв.-главница и 27 965.00-лихва към 04.05.2023г., установени с представените с исковата молба и приети като доказателства по делото: Декларации по ЗДДФЛ за периода от м. 12.2012г. до м. 03.2014г.; Декларация образец № 1 за м.01.2019г.; Декларация образец № 6 за периода от м.11.2012г. до м.12.2018г. и Наказателно постановление № 10-0000023/02.04.2014г., издадено от Главна инспекция по труда.

По делото е назначена и изслушана съдебно-техническа експертиза, изпълнена от вещото лице Е. Л., която дава заключение, че средната пазарна стойност на Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68789.19.393.2.19, с площ 66.76 кв. м., находящ се в гр. ***, ведно с прилежащите му части: избено помещение с площ 4.29 кв. м., към момента на сключване на сделката-11.05.2018г., е 14 507.00 лв.

От показанията на разпитания по делото свидетел П.С.Д, брат на съжителстващия на семейни начала с ответницата И. П. Г.Д., които съдът прецени съобразно разпоредбата на чл. 172 от ГПК, предвид възможната му заинтересованост му от изхода на делото в полза на ответницата, се установява, че прехвърленият имот е бил в изключително лошо състояние и се е нуждаел от основен ремонт. Описва подробно извършените в имота от ответницата П. и съжителстващия с нея брат на свидетеля Г.Д. СМР. Свидетелят сочи, също така, че нито брат му, нито ответницата И. П. са познавали продавачите преди сделката, разговаряли са единствено със съпруга на М. Й.-Й. Й. и единствено по повод сделката.

По делото са приети и удостоверение за данъчна оценка и скица за процесния имот.

Съобразно установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявени са искове с правно основание: главен иск чл. 216, ал. 1, т. 2 ДОПК съединен с иск по чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК и евентуален по чл. 216, ал. 3 ДОПК, вр. чл. 135 ЗЗД.

Съобразно правилата на чл. 154 ГПК, ищецът следва да докаже по иска с правно основание чл. 216, ал. 1 ДОПК, че атакуваната в настоящото производство сделка е сключена след датата на деклариране или на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения и е сключена с намерение да се увреди ищеца. По предявения евентуален иск по чл. 216, ал. 3 ДОПК, във вр. с чл. 135 ЗЗД, ищецът следва да докаже, че атакуваната сделка е сключена при знание за увреждане на ищеца - кредитор, както и че тя е сключена между свързани лица.

По исковете с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 2 и чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК:

Съгласно посочената разпоредба – чл. 216, ал. 1 ДОПК в редакцията й, в сила от п01.01.2021г. недействителни по отношение на държавата, съответно на общините, са сключените след датата на деклариране или на установяване на публичното задължение,

съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения, сделки, извършени във вреда на публичните вискатели, по които страна е свързано с длъжника лице, съответно по т. 4 на ал. 1 на чл. 216 ДОПК - сделки или действия с намерение да се увредят публичните вискатели. Редакцията на разпоредбата преди 01.01.2021г., а именно от в сила от 01.01.2006г. сочи, че недействителни по отношение на държавата, съответно на общините, са сключените след датата на установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения, сделки, извършени във вреда на публичните вискатели, по които страна е свързано с длъжника лице, съответно сделки или действия с намерение да се увредят публичните вискатели. Предвид датата на сключване на атакуваната в настоящото производство сделка - 11.05.2018г. - преди редакцията на нормата, на която ищецът основава искове си по чл. 216, ал. 1, т. 2 и чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК в сила от 01.01.2021г., от която дата, за да е налице недействителността на сделката е възможно освен установяване съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения, и **деклариране** на длъжника на публичното задължение, съдът намира, че предявените искове с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 2 и чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК следва да се отхвърлят като неоснователни, доколкото към датата на сключване на атакуваната сделка предпоставка за нейната недействителност не е било деклариране на публичното задължение от страна на длъжника, а само установяване на публичното задължение, съответно след връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения и на длъжника не може да се вмени отговорност каквато е нямал към датата на сключване на атакуваната сделка. Редакцията на нормата на чл. 216, ал. 1 ДОПК, в сила от 01.01.2021г. няма обратно действие. В заключение предвид редакцията на разпоредбата на чл. 216, ал. 1 от ДОПК до допълнението ѝ с ДВ, бр. 105 от 2020 г., в сила от 01.01.2021г., която изключва оспорване на сключени след датата на деклариране на публични задължения сделки, главните искове по чл. 216, ал. 1, т. 2 и чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК са неоснователни.

Доколкото съдът намира за неоснователни предявените главни искове по чл. 216, ал. 1, т.2 и т. 4 ДОПК, следва да се разгледа от съда и предявеният евентуален иск по чл. 216, ал. 3 вр. чл. 135 ЗЗД:

Съгласно чл. 216, ал. 3 ДОПК, извън случаите по ал. 1 правата на кредитора по чл. 134 и 135 от Закона за задълженията и договорите могат да бъдат упражнени от съответния публичен вискател или от публичния изпълнител. В тези случаи знанието на лицето, с което длъжникът е договарял, за увреждането по чл. 135, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите се предполага до доказване на противното, ако третото лице и длъжникът са свързани лица.

Общите предпоставки за уважаване на този иск са: вземане по отношение на ответника, т. е, установяване, че ищецът е негов кредитор, както и извършване на разпоредителна сделка с имущество в полза на свързано лице в случая, с която се намалява

имуществото на длъжника.

Предявеният иск е допустим. В решения от ВКС по реда на чл. 290 ГПК относно въпроса кои следва да са ответниците по предявения иск (решение № 151/27.07.2011г. по гр.д. № 785/10г. III г.о.), касационната инстанция е приела, че страните по атакуваната сделка в производството по чл. 135 ЗЗД са задължителни другари и участието им в това производство е условие за допустимостта на иска. Атакувана сделка в настоящия случай е отменимо правно действие, доколкото отменителният иск по чл. 135 ЗЗД не може да се ползва за атакуване на сделки, които нямат имуществен характер или сделките с имуществени права, чието упражняване зависи от личната преценка на длъжника.

Качеството на кредитор на ищеца спрямо първия в настоящото производство се установява безспорно. Съгласно Решение № 639/06.10.2010г. по гр.д. № 754/09г. IV г.о., кредитор по смисъла на чл. 135 ЗЗД е всяко лице, титуляр на парично или непарично вземане по отношение на ответника. Правото на кредитора да иска обявяването за недействителни спрямо него на увреждащите актове на длъжника е предоставено при наличието на действително вземане-вземане, което може да не е изискуемо или ликвидно. Възникването на това право не е обусловено от установяване на вземането със съдебно решение. Практиката на ВКС, обективирана в актове, постановени по реда на чл. 290 ГПК, е в смисъл, че качеството кредитор е налице ако ищецът по иска твърди и съществуването на вземането му произтича от твърдените факти в исковата молба, като за действителността на вземането не е необходимо същото да е ликвидно и изискуемо или установено с влязло в сила съдебно решение. Извод за несъществуване на вземането може да се направи, само ако твърдяното вземане е отречено със сила на пресъдено нещо. Според доктрината увреждащи са всички действия, с които длъжникът е създал или е увеличил платежната си неспособност, а именно: намалено е имуществото на длъжника, т.е. намален е активът или е увеличен пасивът. Увреждащата правна сделка може да е възмездна или безвъзмездна. Възмездността и безвъзмездността имат значение само в хипотезата на чл. 135, ал. 1 ЗЗД, но са свързани със субективния елемент – изискване за знание на третото лице – съдоговорител, само ако действието е възмездно. Знанието на длъжника за увреждането е съзнание, че с извършеното действие кредиторът ще бъде ошетен или че длъжникът създава или увеличава платежната си неспособност, или предприетото действие ще затрудни удовлетворението на кредитора. Така, според Решение № 639/06.10.2010г. по гр. д. № 754/09г. IV г.о. - длъжникът знае за увреждането, когато знае, че има кредитор и действието му уврежда правото на кредитора. В този смисъл са и Решение № 45/01.06.2011г. по гр.д. № 450/10г. III г.о., Решение № 200/17.03.2010г. по гр.д. № 1417/09г. III г.о.

Презумпцията, уредена в закона, е за знанието на третото лице, което се намира в определена родствена връзка (съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра) с длъжника. Предпоставките за прилагане на презумпцията по чл. 135, ал. 2 ЗЗД се доказват от ищеца чрез доказване родствените отношения между длъжника и третото лице. Тази презумпция обаче е оборима. Оборването на презумпцията може да се осъществи от длъжника и от третото лице чрез доказване, че третото лице не е знаело, че със сключването на сделката се

уврежда кредитора.

Съотнасянето на горното към установената по делото фактическа обстановка, идва да покаже следното: От събраните по делото писмени доказателства се установява, че първият ответник е декларирал публични задължения, налице е увреждане на кредитора, както е всяко разпореждане, с което отделен имуществен обект се изважда от патримониума на длъжника или се намалява неговата пазарна цена.

За уважаване на предявения иск с правно основание чл. 135 ЗЗД, в случай, че атакуваната сделка е възмездна, е необходимо ищецът да докаже още, че приобретателят по тази сделка е знаел за увреждането. В случая, тъй като атакуваната разпоредителна сделка е възмездна, а приобретателят по нея не попада в нито една от хипотезите на чл. 135, ал. 2 от ЗЗД, в тежест на ищеца е да докаже, че е налице знание за увреждането у приобретателя по атакуваната сделка. По делото не са ангажирани от ищеца каквито и да било доказателства, от които да се направи извод за такова знание. От събраните свидетелски показания се установява точно обратното-свидетелят П.Д. сочи, че нито брат му Г.Д., съжителстващ на съпругески начала с ответницата И. П., нито самата тя, са познавали продавачите М. и Й. Й.и преди сделката, разговаряли са единствено със съпруга на М. Й.-Й. Й. и единствено по повод сделката.

С оглед на изложеното, се налага извод за недоказаност, респективно липса на последната от кумулативно необходимите предпоставки за уважаване на павловия иск, а именно-знание на приобретателя по атакуваните сделки за увреждането на кредитора, което налага отхвърляне на предявените искове, като неоснователни.

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.3 от ГПК, в тежест на ищеца следва да се възложат разноските, направени от ответницата И. П. по водене на делото за платено възнаграждение на упълномощения адвокат, в размер на 2000.00 лв. Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Държавата, чрез Териториална дирекция на Националната агенция за приходите гр. София, ул. „Триадица“ № 2, ет. 6, срещу М. С. Й., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, и И. С. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, искове с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 2 и чл. 216, ал. 1, т. 4 ДОПК, **ЗА ОБЯВЯВАНЕ ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН** по отношение на Държавата **склучения** на 11.05.2018г. между ответниците М. С. Й., ЕГН: *****, и И. С. П., ЕГН: *****, **договор за покупко-продажба на недвижим имот: Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68789.19.393.2.19, с площ 66.76 кв. м., находящ се в гр. ***, находящ се в сграда № 2, разположен в поземлен имот с идентификатор 68789.19.393, с предназначение: жилище, съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 68789.19.393.2.18, 68789.19.393.2.20, под обекта: 68789.19.393.2.12, над обекта: 68789.19.393.2.26, ведно с прилежащите му части: избено помещение с площ 4.29 кв. м., обективиран в Нотариален акт**

№ 190, том I, рег. № 1542, дело № 173/11.05.2018г. по описа на нотариус С.С., с район на д-вие ДРС, като неоснователни.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Държавата, чрез Териториална дирекция на Националната агенция за приходите гр. София, ул. „Триадица“ № 2, ет. 6, срещу М. С. Й., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, и И. С. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, иск с правно основание чл. 216, ал. 3 ДОПК, вр. чл. 135 ЗЗД, за обявяване за недействителен спрямо ищеца, като увреждащ го, договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в Нотариален акт № 190, том I, рег. № 1542, дело № 173/11.05.2018г. по описа на нотариус С.С., с район на д-вие ДРС, с който ответницата М. С. Й., ЕГН: *****, е продала на ответницата И. С. П., ЕГН: *****, следният недвижим имот: **Самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68789.19.393.2.19**, с площ 66.76 кв. м., находящ се в гр. ***, находящ се в сграда № 2, разположен в поземлен имот с идентификатор 68789.19.393, с предназначение: жилище, съседни самостоятелни обекти в сградата: на същия етаж: 68789.19.393.2.18, 68789.19.393.2.20, под обекта: 68789.19.393.2.12, над обекта: 68789.19.393.2.26, ведно с прилежащите му части: избено помещение с площ 4.29 кв. м., обективиран в Нотариален акт № 190, том I, рег. № 1542, дело № 173/11.05.2018г. по описа на нотариус С.С., с район на д-вие ДРС, като неоснователен.

ОСЪЖДА Държавата, чрез Териториална дирекция на Националната агенция за приходите гр. София, ул. „Триадица“ № 2, ет. 6, да заплати на И. С. П., ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, сумата от **2000.00 (две хиляди) лева**, представляваща сторените от ответницата разноски по водене на делото за заплатено адвокатско възнаграждение на упълномощения адвокат.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд – Кюстендил в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Дупница: _____